

Sygn. akt II K 494/17

1 Ds. 167.2017

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Gluza

Protokolant: Justyna Tokarz

przy udziale prokuratora ---

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 11 stycznia 2018 r., 20 lutego 2018r. i 05 kwietnia 2018r.

sprawy **A. K. (1)**

córki F. i H. z d. K.

ur. (...) we W.

oskarżonej o to, że:

I. w dniu 13 grudnia 2016 roku w Sądzie Rejonowym w Ś. (...) przy ulicy (...), będąc pouczoną przez sędziego o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania, złożyła fałszywe zeznania opisujące przebieg spotkania D. W. z małoletnią córką oraz swoje zachowanie podczas tego spotkania wobec D. W.,

tj. o przestępstwo z art. 233 § 1a k.k.:

II. w dniu 19 listopada 2016 roku w miejscowości Z., gmina K., groziła D. W. pobiciem, przy czym groźby te wzbudziły w nim uzasadnioną obawę, że mogą zostać spełnione ze względu na agresywne zachowanie podejrzanej,

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k.:

III. w dniu 19 listopada 2016 roku w miejscowości Z., gmina K., znieważyla D. W. słowami powszechnie uważanymi za obelżywe

tj. o przestępstwo z art. 216 § 1 k.k.:

IV. w dniu 19 listopada 2016 roku w miejscowości Z., gmina K., znieważyla K. W. za pośrednictwem D. W. słowami powszechnie uważanymi za obelżywe, w zamiarze aby te zniewagi dotarły do pokrzywdzonej,

tj. o przestępstwo z art. 216 § 1 k.k.:

V. w dniu 19 listopada 2016 roku w miejscowości Z., gmina K., znieważyla M. W. za pośrednictwem D. W. słowami powszechnie uważanymi za obelżywe, w zamiarze aby te zniewagi dotarły do pokrzywdzonej,

tj. o przestępstwo z art. 216 § 1 k.k.:

orzeka:

I. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. uniewinnia oskarżoną **A. K. (1)** od zarzucanych jej czynów, opisanych w pkt IV i V części wstępnej wyroku;

II. uznaje oskarżoną **A. K. (1)** za winną tego, że w dniu 13 grudnia 2016r. w Sądzie Rejonowym w Środzie Śląskiej przy ul. (...), składając podczas rozprawy sądowej zeznanie, mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym o sygn. akt III Nsm 218/16, po uprzednim odebraniu od niej przyrzeczenia przez przewodniczącego, zeznała nieprawdę opisując przebieg spotkania D. W. z małoletnią córką N. W. w dniu 19 listopada 2016r. w miejscowości Z., tj. popełnienia przestępstwa z art. 233 § 1 k.k. i za to, na podstawie tego przepisu, wymierza jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonej **A. K. (1)** wykonanie wymierzonej jej kary pozbawienia wolności na okres 1 (jednego) roku próby;

IV. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżoną **A. K. (1)** do informowania sądu o przebiegu okresu próby;

V. uznaje oskarżoną **A. K. (1)** za winną tego, że w dniu 19 listopada 2016r. w miejscowości Z., groziła słownie naruszeniem nietykalności cielesnej D. W., przy czym groźba ta wzbudziła w nim uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, tj. popełnienia przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. i za to, na podstawie tego przepisu, wymierza jej karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

VI. uznaje oskarżoną **A. K. (1)** za winną tego, że w dniu 19 listopada 2016r. w miejscowości Z., znieważła D. W., wypowiadając pod jego adresem słowa wulgarne powszechnie uznane za obelżywe, tj. popełnienia przestępstwa z art. 216 § 1 k.k. i za to, na podstawie tego przepisu, wymierza jej karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

VII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonej **A. K. (1)** obowiązek zapłaty na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. W. kwoty 500 zł (pięćset złotych), tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

VIII. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. łączy kary grzywny wymierzone oskarżonej **A. K. (1)** w pkt V i VI części dyspozytywnej wyroku i wymierza jej karę łączną 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

IX. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonej **A. K. (1)** na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. W., kwotę 1536 zł (tysiąc pięćset trzydzieści sześć złotych), tytułem zwrotu poniesionych wydatków;

X. na podstawie art. 627 k.p.k. obciąża oskarżoną **A. K. (1)** kosztami procesu, a w tym zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 zł tytułem zwrotu wydatków sądowych poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania w sprawie i na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierza jej opłatę w kwocie 220 zł.

UZASADNIENIE WYROKU

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego, Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżyciel posiłkowy D. W. pozostawał w nieformalnym związku z **A. K. (2)**. Posiadają oni wspólne dziecko – N. W., ur. (...) Po rozpadzie związku z D. W., **A. K. (2)** zamieszkiwała wraz z córką u swojej matki – oskarżonej **A. K. (1)** w Z..

Dowód:

zeznania świadka D. W., k. 87 – 88,

częściowo wyjaśnienia oskarżonej A. K. (1), k. 53 – 54, 100v – 102, 103.

W dniu 28 kwietnia 2016r. A. K. (2) wniosła do Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej o ograniczenie władzy rodzicielskiej D. W. nad małoletnią N. W., w ten sposób, że strony będą wspólnie decydować o edukacji małoletniej a w pozostałym zakresie wnioskodawczyni będzie decydować samodzielnie. Sprawa ta zawisła pod sygn. akt III Nsm 218/16.

Dowód:

kserokopia wniosku o ograniczenie władzy rodzicielskiej z dnia 28.04.2016r., k. 107 – 109.

W Sądzie Rejonowym w Środzie Śląskiej toczyła się równoległe pod sygn. III Nsm 155/16 sprawa z wniosku D. W. o ustalenie kontaktów z małoletnią N. W.. W jej toku doszło do zawarcia w dniu 14 czerwca 2016r. ugody sądowej pomiędzy wnioskodawcą D. W. a uczestniczką postępowania A. K. (2). Zgodnie z jej treścią D. W. był uprawniony do kontaktowania się z małoletnią córką N. W., w każdą pierwszą i trzecią sobotę każdego miesiąca, od godz. 11:00 do godz. 16:00. W ugodzie zastrzeżono, że przez pierwsze trzy miesiące i piętnaście dni kontakty te miały odbywać się w miejscu zamieszkania małoletniej i w obecności matki, zaś po tym terminie wnioskodawca będzie mógł zabierać córkę poza miejsce jej zamieszkania bez obecności matki.

Dowód:

zeznania świadka D. W., k. 87 – 88,

kserokopia ugody z 14.06.2016r., k. 10.

W dniu 19 listopada 2016r., będącym trzecią sobotą miesiąca, D. W. przyjechał przed godz. 12.00 do miejscowości Z., żeby zabrać swoją córkę N., celem zrealizowania przysługującego mu prawa do kontaktu z dzieckiem. W związku z problemami podczas poprzednich wizyt, postanowił nagrać sytuację za pomocą telefonu komórkowego, który miał w kieszeni.

Dowód:

zeznania świadka D. W., k. 87 – 88,

protokół odtworzenia nagrania, k. 36 – 37, 103.

Po wejściu do domu D. W. powiedział do A. K. (1) „dzień dobry” i oznajmił jej, że przyjechał żeby zabrać córkę, na co ta oznajmiła „przecież nie psa”. Oskarżona oświadczyła oskarżycielowi posiłkowemu, że nie weźmie córki i dodała „nie dyskutuj bo po prostu dostaniesz niepotrzebnie”. Po słowach oskarżyciela posiłkowego „proszę ubrać mi córkę”, A. K. (1) powiedziała żeby zaczekał na A., mówiąc „przyjedzie A. i pojedzie z tobą”. D. W. nie zgodził się z tym oświadczając, że minęły ponad trzy miesiące od czasu zawarcia ugody. Słyszac to A. K. (1) zdenerwowała się i podnosząc głos powiedziała mu „Nie denerwuj mnie kurwa gnoju i nigdzie jej nie zabierasz”.

Dowód:

zeznania świadka D. W., k. 87 – 88,

protokół odtworzenia nagrania, k. 36 – 37, 103,

częściowo wyjaśnienia oskarżonej A. K. (1), k. 53 – 54, 100v – 102, 103.

Po tym jak D. W. zwrócił się do oskarżonej, żeby nie wtrącała się w sprawy pomiędzy nim a jego byłą partnerką, oskarżona powiedziała do niego „Wejdz tutaj, bo jak dostaniesz w dziób, to tutaj na terenie pokoju, rozumisz.

Zniszczyliście mi szmaciarze kurwa życie, rozumiesz. Jak twoja matka i, kurwa, córka siostra może powiedzieć, że ja chlałam?”

Dowód:

zeznania świadka D. W., k. 87 – 88,

protokół odtworzenia nagrania, k. 36 – 37, 103,

częściowo wyjaśnienia oskarżonej A. K. (1), k. 53 – 54, 100v – 102, 103.

Podczas dalszej wymiany słów z oskarżoną D. W. zwrócił się do obecnej w pokoju córki, mówiąc „choć N., jedziesz ze mną do domku”. Słowa te wywołały kolejne wzburzenie u A. K. (1), która krzyknęła w jego „Czy cię posrało kurwa gnoju?”. Po chwili N. W. zaczęła płakać.

Dowód:

protokół odtworzenia nagrania, k. 36 – 37, 103.

W dalszym ciągu rozmowy D. W. bezskutecznie próbował przekonać oskarżoną aby wydała mu córkę. Nie zgodziła się na to również A. K. (2), która po pewnym czasie przyjechała do Z.. W związku z tym D. W. zadzwonił na Policję, informując o mającej miejsce sytuacji odmowy wydania córki.

Dowód:

zeznania świadka D. W., k. 87 – 88,

protokół odtworzenia nagrania, k. 36 – 37, 103.

Po powrocie do domu D. W. opowiedział o zdarzeniu swojej matce K. W. oraz siostrze M. W., która była wcześniej w domu oskarżonej w Z. i składała zeznania w sprawie toczącej się w Wydziale Rodzinnym Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej. D. W. odtworzył im również nagranie jakie wykonał za pomocą telefonu komórkowego.

Dowód:

zeznania świadka D. W., k. 87 – 88,

zeznania świadka K. W., k. 102v,

zeznania świadka M. W., k. 102v – 103.

Na rozprawie w dniu 13.09.2016r. odbywającej się w sprawie I. N. 218/16, A. K. (1) została przesłuchana w charakterze świadka. Przed rozpoczęciem zeznań przewodnicząca rozprawy odebrała od niej dane personalne, gdzie oskarżona podała, że jest matką wnioskodawczyni A. K. (2). Następnie przewodnicząca udzielił jej pouczenia o następującej treści: „Pouczam Panią o prawie do odmowy składania zeznań i odmowy odpowiedzi na poszczególne pytania”. Po stwierdzeniu A. K. (1), że chce zeznawać, przewodnicząca oświadczyła „Pouczam Panią o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań”.

Dowód:

odpis protokołu rozprawy z dnia 13.09.2016r. wraz z nośnikiem z zapisem, k. 110 – 112, 117,

W toku kolejnej rozprawy w sprawie o sygn. akt III Nsm 218/16, odbywającej się w dniu 13 grudnia 2018r. w Sądzie Rejonowym w Środzie Śląskiej przy ul. (...), doszło do ponownego przesłuchania A. K. (1) w charakterze świadka. Przed rozpoczęciem składania zeznań przewodnicząca rozprawy, odebrała od A. K. (1) przyrzeczenie, zgodnie z art.

268 k.p.c. Oskarżona w składanych przez siebie wówczas zeznaniach wypowiadała się na temat kontaktów D. W. z córką N., a w tym sytuacji z dnia 19 listopada 2016r.

Dowód:

odpis protokołu rozprawy z dnia 13.12.2016r. wraz z nośnikiem z zapisem, k. 43 – 44, 97.

A. K. (1) zeznała na tę okoliczność, że uczestnik postępowania przyjechał w dniu 19 listopada 2016r. po córkę i powiedział stanowczym głosem, że trzeba ubrać N., bo ją zabiera. Dodała, iż oświadczyła mu, żeby poczekać bo zaraz przyjedzie A. K. (2), na co ten podniesionym stanowczym głosem stwierdził, że ma papier na to, że córka będzie zabierana. A. K. (1) zeznała, że gdy powiedziała D. W., żeby poczekać na matkę dziecka, to N. zaczęła płakać, zaś D. W. wyszedł i powiedział, że wezwie Policję. Opisując zachowanie D. W. podczas zdarzenia A. K. (1) zeznała, że „...nie prosił, on po prostu wymusza. To nie jest prośnienie to jest podniesiony głos. Ja mu zawsze mówię, ale D. spokojnie, po prostu tu dziecko stoi słyszy, to nie jest przedmiot...”. Oskarżona stwierdziła, że to raczej jego zachowanie spowodowało odmowę wydania dziecka, wyjaśniając że dziecko nie było przygotowane do wydania bo się boi ojca.

Dowód:

odpis protokołu rozprawy z dnia 13.12.2016r. wraz z nośnikiem z zapisem, k. 43 – 44, 97.

Na pytanie pełnomocnika uczestnika A. K. (1) zeznała, że nie odnosiła się wulgarnie do D. W. ani nie podnosiła na niego głosu w obecności dziecka, Zaprzeczyła aby mówiła wulgarnie o jego matce i siostrze, jak też groziła D. W., że „dostanie” jak się nie uspokoi.

Dowód:

odpis protokołu rozprawy z dnia 13.12.2016r. wraz z nośnikiem z zapisem, k. 43 – 44, 97.

Po przesłuchaniu A. K. (1) złożyła w sprawie I. N. 218/16 własnoręcznie sporządzone pismo z dnia 18.12.2016r. Oskarżona wskazała w jego treści, że składając zeznania na rozprawie w dniu 13.12.2016r., nie wiedziała, że została nagrana przez D. W. a wcześniej wyprowadzona przez niego z równowagi. Wyjaśniła, że jej zachowanie wobec D. W. wynikało z tego, że czuje się bezradna i bezsilna.

Dowód:

częściowo wyjaśnienia oskarżonej A. K. (1), k. 53 – 54, 100v – 102, 103,

pismo oskarżonej A. K. (1) z dnia 18.12.2016r., k. 113 – 114.

Oskarżona A. K. (1) ma 45 lat, jest stanu wolnego, pracuje jako kasjer sprzedawca w sklepie (...) we W., zarabia 2.200 zł miesięcznie. Nie była karana sędownie za przestępstwa.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonej A. K. (1), k. 53 – 54, 100v – 102, 103,

notatka urzędowa na podstawie art. 213 § 1 k.p.k., k. 61,

informacja z Krajowego Rejestru Karnego, k. 57.

Oskarżona A. K. (1) będąc przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanej, nie przyznała się do zarzucanych jej czynów. Wyjaśniła, że w listopadzie 2016r. oskarżyciel posiłkowy przyszedł na widzenie z N. W., a w tym czasie nie było w domu jej córki. Dodała, że dziecko było „naszykowane” zaś D. W. od progu zaczął ją prowokować, tak że doszło pomiędzy nimi do utarczki słownej, podczas której powiedziała do niego „szmaciarzu”. Zaprzeczyła aby w jakikolwiek sposób groziła oskarżycielowi posiłkowemu podczas zajścia. Odnosząc

się do złożonych zeznań w sprawie przed sądem rodzinnym, A. K. (1) wyjaśniła, że powiedziała prawdę co do samego spotkania D. W. z córką N.. Dodała jednocześnie, że nie zrozumiała wówczas pytania czy ubliżyła D. i powiedziała, że podniosła głos. Stwierdziła następnie, że zorientowała się o jaką sytuację chodzi, gdy okazało się, że sąd posiada nagranie wykonane przez oskarżyciela posiłkowego, wobec czego wysłała do sądu pismo wyjaśniające dlaczego nie powiedziała, że ubliżyła D. W..

W toku rozprawy głównej A. K. (1) oświadczyła, że przyznaje się do zarzucanych jej czynów. Stwierdziła, że użyła wobec oskarżyciela posiłkowego słowa „szmaciarzu” i powiedziała, że mu „przywali”. Dodała, iż nie wiedziała, że D. W. nagrywa zdarzenie, wskazując: „Nie chciałam aby wypowiedane słowa trafiły do innych osób. Nie sądziłam, że może komuś powtórzyć, nie wiem” Wyjaśniła jednocześnie, że nie ubliżyła siostrze D. W. ani jego matce, nie miała takiego zamiaru. Dodała, że słowo „kurwa” jakie padło z jej ust, nie dotyczyło tych osób, a było użyte jako „przecinek”. Oświadczyła jednocześnie, że nie pamięta już kogo dotyczyła jej wypowiedź „zniszczyliście mi szmaciarze życie”. A. K. (1) wyjaśniła, że nie odmówiła odpowiedzi na pytania dotyczące jej zachowania wobec D. W., ponieważ nikt jej nie powiedział, że może odmówić zeznań czy odpowiedzi na pytania. (k. 103 a.s.).

Ponadto, Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Ustalenia stanu faktycznego sąd poczynił w oparciu o wiarygodne zeznania świadków D. W., K. W., M. W. oraz zgromadzone w sprawie dowody o charakterze materialnym. Sąd częściowo wziął pod uwagę również wyjaśnienia A. K. (1). Mianowicie sąd uwzględnił relację złożoną przez oskarżoną podczas rozprawy głównej, uznając iż jej wcześniejsze wyjaśnienia z etapu postępowania przygotowawczego nie zasługują na uwzględnienie.

Dokonując oceny przedstawionych powyżej dowodów, sąd ustalił sprawstwo i winę oskarżonej A. K. (1) w zakresie części czynów zarzucanych jej aktem oskarżenia. I tak, sąd uznał w pierwszej kolejności, że oskarżona dopuściła się na szkodę D. W. dwóch czynów kwalifikowanych z art. 190 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k.

Stwierdzając powyższe nie budziło wątpliwości sądu to, że oskarżona w dniu 19 listopada 2016r. wypowiadała pod adresem oskarżyciela posiłkowego groźby naruszenia jego nietykalności cielesnej. Ze strony A. K. (1) padły bowiem w kierunku D. W. takie słowa jak „nie dyskutuj bo po prostu dostaniesz niepotrzebnie” oraz „wejść tutaj, bo jak dostaniesz w dziób, to tutaj na terenie pokoju”. Jednocześnie słowa te wywołały u oskarżyciela posiłkowego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, za czym przemawia impulsywne zachowanie oskarżonej oraz kontekst sytuacyjny w jakich zostały one wypowiedziane. Dodatkowo oskarżona dopuściła się czynu słownego znieważania D. W., nazywając go w jego obecności „gnojem” i „szmaciarzem”, które to słowa, są powszechnie uznane za obelżywe.

Ustalając popełnienie przez oskarżoną przestępstwa z art. 216 § 1 k.k. na szkodę D. W., sąd uznał iż przeprowadzone w sprawie dowody nie dają podstaw do uznania, że czynów tych oskarżona dopuściła się również w stosunku do K. W. i M. W.. W tym zakresie w pierwszej kolejności wskazać należy, że kobiety te, będące matką i siostrą D. W., nie były obecne podczas jego wizyty w Z. w dniu 19 listopada 2016r. i rozmowy z oskarżoną. W trakcie tego zdarzenia, padły ze strony A. K. (1) słowa, które co prawda nie było wprost odniesione do wskazanych członków rodziny oskarżyciela posiłkowego, lecz wskazywał na to kontekst, w jakim zostały użyte. Mianowicie oskarżona, będąc wzburzona powiedziała do D. W. „Zniszczyliście mi szmaciarze kurwa życie, rozumisz. Jak twoja matka i, kurwa, córka siostra może powiedzieć, że ja chlałam?” Zacytowanej wypowiedzi oskarżonej wynika, że sformułowanie „szmaciarze” dotyczy osoby D. W. oraz jego matki K. i siostry M., która była przesłuchana w sprawie rodzinnej. Słowo to ma niewątpliwie charakter znieważający o czym już wcześniej wskazano. W tym miejscu wskazać natomiast należy, że brak jest podstaw do przyjęcia, że zawarte w przytoczonej wypowiedzi oskarżonej słowo „kurwa”, odnosi się do M. W.. Oskarżona zaprzeczyła temu stanowczo, wyjaśniając, iż użyte przez nią wulgarnie słowo nie dotyczyło członków rodziny oskarżonego, a stanowiło swoisty przecinek. Zdaniem sądu znajduje to odzwierciedlenie w dokonanej ponownie na rozprawie odsłuchu nagrania, wykonanego przez D. W.. Oskarżona podczas zarejestrowanej wymiany zdań wielokrotnie użyła słowa „kurwa”, które znajduje powszechne zastosowanie w języku polskim, bądź to w charakterze wykrzyknika czy przerywnika w zdaniu, bądź też partykuły wzmacniającej (zob. (...))

Stwierdzając powyższe, sąd uznał, że mimo iż A. K. (1) wypowiedziała słowo „szmaciarze” znieważające K. i M. W., to nie miała zamiaru aby zniewaga ta do nich dotarła. Powyższej okoliczności zaprzeczyła kategorycznie oskarżona, która dodatkowo podała, że w czasie wypowiedzianych przez siebie słów, nie wiedziała o tym, że oskarżyciel posiłkowy nagrywa sytuację za pomocą telefonu komórkowego. Na powyższy zamiar ze strony oskarżonej, nie wskazuje także treść odtworzonego nagrania, gdzie emocjonalna wypowiedź A. K. (1) jest skierowana wobec D. W. i nie zawiera elementów, z których wynikałaby jej wola do dalszego przekazania wypowiedzianych przez nią słów innym osobom. Powyższe wyklucza zdaniem sądu przyjęcie po jej stronie działania z zamiarem bezpośrednim. W ocenie sądu brak jest podstaw także do tego aby przypisać oskarżonej zamiar ewentualny znieważanie K. i M. W., tj. aby przewidywała ona i godziła się na to, że wypowiedziana przez nią zniewaga do nich dotrze. Sąd stoi w tym zakresie na stanowisko, że w sytuacji braku jednoznacznych dowodów na tę okoliczność, nie ma podstaw do jej domniemywania na niekorzyść oskarżonej. Oceny czynu oskarżonej nie zmienia to, że D. W. powiadomił matkę i siostrę o słowach wypowiedzianych przez A. K. (1) i odtworzył im nagranie wykonane w dniu 19 listopada 2016r. Do zniewagi nie doszło również publicznie, gdyż wypowiedź oskarżonej miała miejsce w jej miejscu zamieszkania, a konkretnie w pokoju, w który obecni byli D. W. i N. W..

Z powyższych względów sąd uznał, że zachowanie oskarżonej nie zawiera wszystkich znamion występku z art. 216 § 1 k.k. i uniewinnił oskarżoną A. K. (1) od zarzuconych jej czynów opisanych w pkt IV i V części wstępnej wyroku.

W pkt II części dyspozytywnej wyroku sąd uznał oskarżoną za winną popełnienia występku z art. 233 § 1 k.k., polegającego na złożeniu przez nią fałszywych zeznań na rozprawie sądowej w dniu 13 grudnia 2016r., w sprawie o sygn. akt III Nsm 218/16. Mając na uwadze przeprowadzone w sprawie dowody, a w tym przede wszystkim treść zeznań świadka D. W. i protokołu z odtworzenia nagrania z dnia 19 listopada 2016r., nie budziło wątpliwości sądu to, że A. K. (1) zeznała nieprawdę opisując przebieg spotkania D. W. z małoletnią córką N. W.. Oskarżona niezgodnie z rzeczywistością wskazała bowiem na negatywne zachowanie oskarżyciela posiłkowego, który od wejścia do domu po córkę, miał zachowywać się w niewłaściwy sposób, podnosić głos, kierować żądania, jak to określiła „wymuszać”. Dodała, że próbowała skłonić go do spokojnego zachowania, zaś wyłącznie jego postawa spowodowała to, że nie wydała mu dziecka, zgodnie z zawartą ugodą. Ustalając, iż powyższe zeznania A. K. (1) wyczerpywały znamiona występku z art. 233 § 1 k.k., sąd miał na uwadze to, że miały one stanowić dowód w postępowaniu sądowym o sygn. akt III Nsm 218/16, jak też zostały one złożone przez oskarżoną po odebraniu od niej przyrzeczenia przez przewodniczącą rozprawy. Przyjmując wskazaną kwalifikację prawną, sąd nie podzielił poglądu oskarżyciela publicznego, że oskarżona działała w tym wypadku z obawy przed grożącą jej odpowiedzialnością karną, tj. w warunkach uprzywilejowanego typu czynu zabronionego z art. 233 § 1a k.k. Wskazane wypowiedzi A. K. (1) nie wiązały się bowiem z jej zachowaniami, mogącymi podlegać odpowiedzialności karnej. Powyższa kwalifikacja prawna mogłaby się odnosić jedynie do tej części czynu oskarżonej, który polegał na zeznaniu przez nią nieprawdy, co do sposobu jej zachowania wobec D. W. w dniu 19 listopada 2017r., a to wypowiedziane przez nią słowa realizujących znamiona czynów zabronionych znieważenia jego osoby oraz kierowania gróźb karalnych. W tym wypadku sąd uznał jednakże, że zachodzi ujemna przesłanka procesowa, która uniemożliwia ustalenie odpowiedzialności karnej A. K. (1). Z uwagi bowiem na grożącą w tym wypadku oskarżonej odpowiedzialność karną za przestępstwa z art. 216 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k., niezbędnym warunkiem możliwości przypisania jej przestępstwa składania fałszywych zeznań, było uprzednie pouczenie jej przez przewodniczącą o prawie do odmowy odpowiedzi na zadane pytanie, jeżeli może to narazić ją na odpowiedzialność karną za przestępstwo (art. 233 § 3 k.k.). W myśl art. 266 § 1 k.p.c. „Przed przesłuchaniem świadka uprzedza się go o prawie odmowy zeznań i odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań.” Z wykładni celowościowej powołanego przepisu, potwierdzonej poglądami doktryny, wynika, że treść udzielonego pouczenia powinna zawierać również informację o przysługującym świadkowi prawie do odmowy odpowiedzi na zadane pytanie w sytuacjach wskazanych w art. 261 § 2 k.p.c. (zob. Tomasz Demendecki, Komentarz aktualizowany do art. 266 Kodeksu postępowania cywilnego). Zgodnie natomiast z art. 261 § 2 k.p.c. „Świadek może odmówić odpowiedzi na zadane mu pytanie, jeżeli zeznanie mogłoby narazić jego lub jego bliskich, wymienionych w paragrafie poprzedzającym, na odpowiedzialność karną, hańbę lub dotkliwą i bezpośrednią szkodę majątkową

albo jeżeli zeznanie miałyby być połączone z pogwałceniem istotnej tajemnicy zawodowej. Duchowny może odmówić zeznań co do faktów powierzonych mu na spowiedzi”.

Przenosząc powyższe rozważania na płaszczyznę niniejszej sprawy, wskazać należy, że w żadnym momencie sprawy o sygn. III Nsm 218/16, A. K. (1) nie została pouczona o przysługującym jej prawie do odmowy odpowiedzi na zadane jej pytanie z uwagi na grożącą jej odpowiedzialność karną. Podczas rozprawy w dniu 13 grudnia 2016r., zostało od niej wyłącznie odebrane przyrzeczenie, natomiast na wcześniejszej rozprawie w dniu 13 listopada 2016r., przewodnicząca udzieliła jej ogólnego pouczenia o prawie do odmowy odpowiedzi na zadane pytanie, bez sprecyzowania sytuacji jakich to dotyczy. Sama oskarżona wyjaśniła w tym zakresie, iż nie wiedziała, że może odmówić odpowiedzi na pytania o to, czy znieważała D. W. albo mu groziła, co zdaniem sądu pozostaje zgodne z prawdą. Tym samym, sąd dokonał modyfikacji opisu czynu przypisanego oskarżonej, eliminując z jego opisu stwierdzenie odnośnie zeznania przez nią nieprawdy co do swojego zachowania w dniu 19 listopada 2016r.

Sąd analizując treść pisma oskarżonej z dnia 18.12.2016r. złożonego w sprawie I. N. 218/16, nie stwierdził aby stanowiło ono sprostowanie fałszywych zeznań, zgodnie z art. 233 § 5 pkt 2 k.k.

Wymierzając oskarżonej A. K. (1) karę za przypisane jej przestępstwa, sąd baczyl na dyrektywy wskazane w art. 53 k.k., uwzględniając stopień zawinienia i społecznej szkodliwości popełnionych przez nią czynów, a nadto cele zapobiegawcze i wychowawcze, która to kara winna wobec niej osiągnąć.

Skazując A. K. (1) za czyn z art. 233 § 1 k.k., sąd wymierzył jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Zdaniem sądu kara ta, mimo że orzeczona w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, odpowiada stopniowi społecznej szkodliwości popełnionego występku, jak też nie przekracza stopni winy oskarżonej.

Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności na okres 1 roku próby, uznając, iż zastosowanie środka probacyjnego spełni swe wychowawczo – prewencyjne cele wobec jej osoby. Wydając powyższe rozstrzygnięcie, sąd miał na uwadze dotychczasowy sposób życia oskarżonej, która nie była karana sądownie za przestępstwa.

W pkt IV wyroku sąd nałożył na oskarżoną obowiązek informowania sądu o przebiegu okresu próby. Orzeczenie wskazanego obowiązku pozostawało uzasadnione faktem warunkowego zawieszenia wykonania kary wobec oskarżonej oraz charakterem popełnionego przestępstwa.

Ustalając odpowiedzialność karną A. K. (1) w pkt V i VI części dyspozytywnej wyroku, w zakresie występku z art. 190 § 1 k.k i art. 216 § 1 k.k., sąd za każdy z tych czynów wymierzył jej karę 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł. Sąd uznał, iż wskazane kary o charakterze wolnościowym, jak i ich wysokość pozostają adekwatne, do okoliczności popełnionych przestępstw.

W pkt VIII wyroku sąd połączył wymierzone A. K. (1) kary grzywny i wymierzył jej karę łączną 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na 10 zł. Zdaniem sądu kara łączna we wskazanej wysokości pozostaje sprawiedliwą sankcją za popełnione przez oskarżoną występkę, która osiągnie cele tak w zakresie prewencji indywidualnej jak i generalnej.

Skazując A. K. (1) za występku z art. 216 § 1 k.k., sąd orzekł wobec oskarżonej obowiązek zapłaty na rzecz D. W. kwoty 500 zł, tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Podstawę wskazanego rozstrzygnięcia stanowił przepis art. 46 § 1 k.k. oraz art. 24 § 1 k.c. W sytuacji znieważenia D. W. przez oskarżoną, przysługiwało mu bowiem od A. K. (1) zadośćuczynienie za dokonane naruszenie jego dób osobistych. Sąd wycenił je na kwotę 500 zł, mając na uwadze zarówno słowa jakie zostały wypowiedziane przez oskarżoną jak też kontekst sytuacyjny naruszenia przez nią czci oskarżyciela posiłkowego. Orzekając w powyższym zakresie, sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku pełnomocnika D. W. o orzeczenie nawiązki w wysokości 6.000 zł.

Wydając wyrok skazujący wobec A. K. (1), sąd orzekł o kosztach sądowych na podstawie art. 627 k.p.k. i obciążył nimi oskarżoną. W ramach powyższego rozstrzygnięcia sąd zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków sądowych w wysokości 70 zł i wymierzył jej opłatę przewidzianą ustawą. Jednocześnie sąd zasądził od oskarżonej na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. W. kwotę 1536 zł, tytułem zwrotu poniesionych przez niego wydatków z tytułu ustanowienia w sprawie pełnomocnika będącego adwokatem. Powyższa kwota została ustalona w stawce minimalnej zgodnie § 11 ust. 1 pkt 1 i § 11 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 11 ust. 7 i § 15 i § 17 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, tj. za 360 zł za postępowanie przygotowawcze prowadzone w formie dochodzenia oraz 840 zł za postępowanie sądowe prowadzone w trybie zwyczajnym, powiększone o 336 zł z tytułu dwóch kolejnych terminów rozprawy. Z uwagi na to, że A. K. (1) została uniewinniona od czynów z art. 216 § 1 k.k. na szkodę K. W. i M. W., sąd nie zasądzał od niej na rzecz tych oskarżycieli posiłkowych, zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

SSR Radosław Gluza